

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa ło kóždu łobotu w Smolerjez knihcizisheczerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedzela Palmarum.

Mat. 7, 13—14.

Njedzela palmow je dženka. Do města Jerusalema czehnische něhdy wulki lud, hałosy rubachu wot schtomow. Palmy na pucž sczelichu. Hosianna klineczecheske i wjele rtow. Něhdy je profeta Sacharja wěschczil: Zionje, hlaj, twój kral pschidnje k tebi! Hlaj, nětk ło dopjelni to wěschczerske słowo. Jesuś je křjedza swojeho luda. Měr na wobliczu, kmiłnosć we wóczku, lubosć we wutrobje, tak Jesuś, Zionski kral, do swojeho města czehnje.

Sažo je njedzela palmow. Dženka je k nam pschischła. Lud ło shromadzuje. Swony swonja. Młodzi a stari kemschi khwataju. Wóczko i wjełelom widzi kwjedzeński czah. Hdžežkuliz ło w lubym serbskim kraju ewangelsta zyrkej sběha, tam dženka do njeje czrjodny abo czrjodziczi naschich lubych paczerskich dzěczi czahnu. Starscheju modlitwy je pschewodzeja. Wokadnych dobroproshenja ło ja nje k njebjesam sběhaju. Njewidomny tola pschitomny je i nimi Jesuś Křystuś, kral wscheje mozy, naschich duschow najkřwěrnischi pastyr, naschich dzěczi najsprawnischi pscheczel, naschich wutrowow najhorzyschi lubowať. Jesuś je mjes nami! Hosianna we wyškosći!

K wam chzu ja tu rěczecž, lube serbske paczerske dzěczi! Wasch konfirmazijski dzeń je dženka. Podobnje, kaž dzeń kwjateje křczenizy, je tež konfirmazijski dzeń jenož juntrócž kóždemu w žiwjenju daty. Schtož ło tu skomdži,

je skomdžene ja wschón czah. W nětotrej wošadze je licžba serbskich paczerskich dzěczi lěto wot lěta mjeńscha. Hanibuja ło kwojeje maczerneje rěcze. W druhich domach je tak, ło ło nještanje to, schtož starschej chzetaj, ale schtož njerosomne dzěcžo chze. Schtwórta kasnja je pschewróczena. Dzěczi njeposluchaju na starscheju, ale starschej na wolu dzěczi. Wnj njejsce tak czimili. Wnj scze chzgli serbske wostacž. Sdobnje a prawje tak. Sserbjo, sakhowajcze kwěru kwojich Wótzow rěcz, ale tež — wěru.

Swoju kwjatu wěru dženka wusnawacze. Koskudzićž ło dyrbicze, tomu chzece kłuzicž a kłuschecž. Wuswolicž kabi dyrbicze, po kotrym pucžu psches žiwjenje chzece kicž, hacž po wuskim, hdžež nasch Sbožnik nam přjedny dze, abo po schěrokim pucžu kwěta, hrěcha a kšozenja wascheje nje-kmjertneje dusche.

Pacerske dzěczi na rospucžu.

Uch, schto ja tola sapocznu?
Dwaj puczej widžu psched łobu,
Pucž wuski, tón je czernjowy,
Pucž schěroki pak rózowy;
Hlaj, czěło žada na rózach,
Duch žada pak stacž na czernjach.

„Te wrota ku schěroke a tón pucž je rumny, kiž k satamanstwom wjedže!“ Schtož psches tute wrota dze, dže njetrjeba ło khilecž a ponižowacž a pokutu czinicž; wón njetrjeba nicžo kłubicž a nicžo dzerzecz a žanemu hrěchej ło wotrzej; ale móže wostacž we kwojich łóschtach

a žadoszczach a hrěchach, kajliž je, pschetož te wrota su schěrofe, „a tón pucž je rumny.“

„Pucž je rumny.“ Kuma dosč je tu sa wschěch pucžowarjom, hacž maju schědžime wlošy abo hacž runje hagle wustupuja, kaž wy, i džěczazeho czaša. Rumny je tón pucž a derje steptana ta dróha. Tu njeje žadyn čern, psches kotryž so franišch, žana nahla hora, žane sadžemki a hórke czežkoty. Tu njeje žadyn Boži sakon se swojim: „Ty dyrbišch!“ „Ty nje dyrbišch!“ Tu njeje žane Bože słowo, tu njeplacža starschiske próstwy a napominanja. Tón pucž je rumny, a czi, kiž po nim dzeja, su živi bjes Boha, bjes jeho słowa, bjes wěry a biblije, bjes zyrkwoje a modlitwy a Božich službow. Žich wješela su te wješela šwěta, hdžež so je a pije a hraje, doniž to šrudne žiwjenje šrudnišchi kónz njenamaka. „Kiž t satamanštwu wjedže.“ To potajim je to škónčenje! Hdž je to krótko žiwjenje šachlo, hdž je Boža lubošć dołho dosč sazpiwana, dha pschithadža šmjercž a rošbije hětu cžela a štorcži tu duschu do tamneje wěcznosće, hdžež so podarmo wo jenicžku kapku wody prošy, so by so jasně wobšhódžil. Njemylcže so, Bóh so njeda sa šmėch mēcž!

„Žich je wjele, kotsiž po nim šhodža.“ Žich je wjele, kiž su živi, kaž by tuta semja našch prawy dom byla, kiž wumru, kaž njeby žana wěcznosć byla a žadyn pošledni šud! „Žich je wjele.“ Ža wam to, lubi młodži šchěščizjenjo, do přědka praju, so so njebyšcže samjesč dali. Woni pschińdu jako špytowarjo t wam. Woni budžeja waš wobdawacž tajžy, kotrymž ničjo wjazž šwjate njeje, a waš hanič a wušmėšchowacž: „Šcže hišcže taš hlupi, so wěricže, šchtož w bibliji šteji?“ „Šcže hišcže taš tórni, so kemschi šhodžicže?“ „Šcže hišcže kaž małe džěcži, so starschimaj pošluchacže?“ Potom modlcže so a štejcže na štraži! Potom špomnicže na to Šesufowe słowo: „Šbėhń so precž wote mnje, Šatanje!“ Potom džicže do šwojeje komorki a šankicže durje a padicže na šwoje kolena w modlitwje: Šnježe Božo, njewjedž mje do špytowanja, njedaj mi šhablacž a padnyčž, ale pomhaj mi wojowacž a dohnyčž! Potom špomnicže na to šwjate šfróčžne: „Šaj!“ psched Božim woltarjom na dnju šonfir-mazije. Šesuf wam pomhaj a nam i wami, so žadyn Šudašch mjes nami byl njeby, kiž Šhryšta pscheradži abo kaž Šětr šapřěje, tež potom niž, hdž dže psches cžemny doł. Še wrota su cžěšne. Šchtož psches nje dže, dyrbi wotpoložicž wscho, šchtož je štarem u cžlowjekeje lube a na cžimž šwět wišy. „Tón pucž je wuški,“ taš wuški, so so druhdy šda, so po nim dale hič njemőžěšch. Tu su wótre cžernje a kašate wóšty na pucžu a štrašchne hlubiny i boša. Tu nělotra šylša rošlacža a pošuty pu-cžowarjeje i wóčžka šapnje; ale to je tón pucž, kiž t ži-wjenju wjedže. Njebješa su wotewřene nad nim. Šle „mało je ičh, kiž jón namakaju.“ Mało ičh je. Čžrjódh pucžowarjom na nim njeńdu; ale nělotreho dobreho pschecžela tola na tutym pucžu namakacže, nělotreho młodoštnego a druhich tež, kiž i cžescžu šwoje bėle wlošy na hlwoje nošcha. Š nim so džeržcže, kiž i Bohom cžahnu po šwojeje drošy. Mjes nimi šebi šwojich psche-cželow a towaršchom špytajcže. Šle wošebje šlėdžcže sa tym jenym, kiž je něhdh waš pschi šwj. šschěčenizy sa ruku wšal, psches štrowošć a šhorošć, psches wješele a šrudobu waš t šebi cžahnył. Njeshubcže ženje jeho i woczow a i wutrobh. Šhodžcže w Šesufowej lubošć! Džakujcže so jemu, hdž waš žohnuje. Šrošcže jeho, hdž šwoju

šlabošć šacžuwacže. Šrašcječže so jeho, hdž njewěscže won a nuts. Šošluchajcže na njeho, hdž waš wola. Džicže sa nim, kaž wón wam přjedy dže po wuškim pucžu psches wojowanja tu t wěcznemu šbožu. Šróčžcže so t njemu, hdž bėšcže hdh so wot njeho wotwobročžili. Šolajcže so t njemu wschědnje w modlitwach, njech šcže domach abo něhdže w zušbje. Šlėjcže Šesufa psched wo-cžomaj a we wutrobje, kaž dołho šcže živi. Šón budže i wami. Šón šakhowaj waš na prawym pucžu šwojeho mjena dla. Šón šwarnuj wašch dusche pschede wschěm šlym! Šón šwarnuj wašch wonšhód a nutsšhód wot nětk hacž to wěcznosće! Šamjen.

D.

Psches hlubokoscž do wyškoscže! —

Šil. 2, 5—11.

Šlók: (W. miš. harfa, cžo. 50): Čže witacž, kralo, čžemny atd.

Do bėdženja kral cžehnje,
Čžět jeho krawna je;
Šal štupa w Božim mjenje
Psches šmjercž do krašnosće! —
Šlincž hošanna mőzne
Šam i dusche t njebjekam;
Šróń, Šesu, možy šprőzne
Še šwojeje možu nam! —

Šy wopišmo nam štajil,
Kiž šhutnje wabi naš,
Šdž pschecželnje šy prajil:
Šój sa mnu! Šětk je cžas! —
Šdžež ja šym, wotročž šwěrnny
Džel dostacž dyrbi šwój,
Šdž wušhod budže měrnny
Še šwěta t njeby twój.

Ty w šchalcže Božim bėšche,
Šal byl šy ponižny;
Šo Božeje woli džěšche
Šhód tudy bolosny;
Šso wušpřšdnil šy kručže,
Šchtalt wotročžkowy wšal
Š cžěke šhodžil pucže,
Šsam do šmjercže so dał.

Duž powušchil je tebe
Bóh, — i cžescžu křonowal,
Ša mšdu cži šlicžil šebje,
Čži mjeno krašne dał,
Kiž psche wschě mjena jašne
Šso blyšcži na wěcznje,
Šdž hordženje wscho cžasne
Do proša rošpadnje.

Šso dyršja pošlakowacž
Psched tobu pošornje
Wschě kolena, a wólacž
Wschě jašyfi, so je
Ša Šnješa tebe štajil
Bóh, Šócžez krašnosće;
Še i pschifahu wšchaf prajil,
Šo čže šam cžescžicž cže.

We njebjekach, na šemi
Š pod šemju mašch mőz;
— Šas pschińdžěšch i jandžšemi,
Kiž wěřjazhch šy šchuz,
Šsem do šwěta, so pošndu
Š dom i tobu do šwětkla,
Šdž cžas a bėdy wuńdu;
— Šy šbőžnych wěczna mšda!

Ššmi na šwoju cžět šobu
Džě naš kaž towaršchom,
Šo špěšchnje džemny i tobu
Do šbőžnych bydlenjom! —
Šchtož runo tebi mašy
Šso šcžimicž tudy da,
Šam cžehnje junu šrašy
Š dom i tobu do herbštw! —

U.

Šbőžne wumřecže.

Generalsuperintendent Bűchsel powjeda: Šako bėch hišcže na wšach, šym ras hólčžez šonfirmowal, nad kotrymž mējach šwoje wješele. Šón bėšche šym pošobžneju starschěju, a to hodži so na kőžnym džěščžu w paščěškej wucžbje widžecž, i šajšje šwójby wušhadža. Še to wuški rošdžel, mašch-li džěcžo psched šobu, na kotrymž nanowa a macžerna modlitwa wiša.

Wjeſny baron ſebi jeho ſa konjazeſeho wuſwoli; tón ſo piſany ropr ſe ſwětlymi kneſlemi woblecze a poča ſebi něſchto na to wjedzec. Ale Bóh tón Anjeſ wjedziſche jeho namafacz. Zaſo pſches tamnu krajinu cholera džěſche, wona tež tuteho hólczęza ſaja. Rchoroſcz bęſche jara czeſka, ale ſwjeſelaze bę, widzec, kaſ tón hólz ſwoju nadziju na Boha ſtajęſche. Za džęch na to do hrodu a knjeſa proſchach, ſo chyzł tola teho hólza raſ wopytac. Wón ſo temu ſapowjedzi a męneſche, ſo je ſwojemu ſlužobnikęj poruczil, teho hólza wothladacz. Za paſ ſo njedach wotpoſafacz a jeho proſchach, ſo by raſ jenu nóz pola khoreho ſtražowal, a wón ſlónčnje woprawdze do teho ſwoli.

Teſo ſlužobnik dyrbjeſche jemu pſchihódny ſtoł do konjenza donjeſcz, hdžež tón hólz ležeſche, a tež jene bliđo. Taſ ſo wón hotowafche. Kaž widzach, wón ſwoju bibliju ſobu wa, ſhdže ſo do konjenza a na hólznye namyſliwoſcze poſlučafche. Riſchęſczijanski čłowjeſ ma zyle hinaſche namyſliwoſcze, dhyžli druſy ludžo, a džęſczowa žedziwoſcz po ſwojim Ebóžniku, kaž jeho ſwólnoſcž k wumrjeczu hluboki ſacziſchcz na lubloweho knjeſa čzinjeſchtej. W tuſam u nóz tón hólczęž wumrje, a jeho poſlednje ſłowo bę: „Ta krej a prawdoſcz Rchryſtuſa je moja draſta pſchiſtojna.“

Tón baron je ſo mi huſto a woſpjet dżakowal ſa tu nóz, kotruž je pſchi tym khorym džęſczu pſchebhl; wón džęſche, ſo je w tu jenu nóz, jaſo pſchi ſwojim konjazyſm ſtražowafche, wjazh nawuſnył, dhyžli ſ mnohich přędomanjow, kotrež je ſlyſchal, a Bóh tón Anjeſ je jeho žohnowal.

F.

Dwě modlitwje.

(S. Holmen.)

A. **Nano.**

Anježe, kiž ty dſ hu ſtojiſch,
Móz mi k ſwojei ſlužbje dwojiſch,
A tebi bližu ſo.

Boſticž dženſ mi ſwoju hnadu,
Njepſchidaj, ſo pſchiindu k padu,
Sdžerž mje wobſtajnoh'!

Spožcz mi, Anježe, luboſcz tvojju,
Daj, ſo druhim ſwojeczu ſwoju,
Čziň mje ſbóžownoh'!

Hdyž ja modlo hladam k tebi,
Widžecz daj, ſchtož pſcheju ſebi:
Tvoje wobliczo.

Anježe, kiž ty duſchu ſtojiſch,
Móz mi k ſwojei ſlužbje dwojiſch,
Wmi mój dżak ſa to.

B. **Wjeczor.**

Čso minyl je ſaſ' džen mi duzy,
Nětk ſe ſawiſchkom pſchikryty,
Čso modlo poſbėhujju ruzy
Ča k tebi, kiž mój pokoj ſy.

Ča ſmėdžich dženſ čzi ſažo ſlužicž,
Čso ſa to tebi dżakujju;
Čchcže juntrócž k ſwjatolej daj wužicž
Mi ſwoju luboſcz wótzowſku.

Wmi wote mnje wſchě wobczęžnoſcže,
Kiž bololne ſu wutrobi;

D twoja hnada mi wſchaf doſcz je,
Hdyž ſmēm ja wotſacz pſchi tebi.

Daj hiſchcže juntrócž w nutroſczi
Mi ſhladnyčž k twojom' wobliczu;
Njeť ke mni, Anježe, we ſmilnoſczi:
Ča tebję, džęczo, njepuſchczu!

Turij Bróſt.

Sty pſchiklad.

W jęnym męſcže Hornjeje Šchleſyſteje bęſche pſched dlęſſchim čaſom wotrieſny ſudnik ſe ſwojei žonu a jęnym ſynom žiwj. Wſchitzy męjachu dowęru k njemu a čęſczachu jeho powſchitkownje; najebacz wulku čęſcz, kotraž ſo jemu doſta, ſanjerodži zyle ſwoje nabožne winowatoſcže. Teſo žona paſ bęſche dobra, horliwa a pobožna kſchęſczijanka. Ženiczi ſyn bu pobožnje a w duchu nadobneje maczerje wot tuteje woczęhnjęny.

Doniž ſyn ludowu ſchulu wopytowafche, da ſo hiſchcže taſ trochu wodžicž; hdyž paſ tu wopuſchczi a na realku ſo pſchebhdli, poča tež wón, zyle po pſchikladže ſwojeho nana, nabožne winowatoſcže ſanjerodžecz.

Čahe doſcz pſtny dobra macž, kaſ ſynowa bohaſabyczwoſcz pſchibjera. Boľna maczerneje luboſcže a ſtaroſcže wo ſwojeho jenicžleho ſyna poda ſo junu do jeho ſtwy a ſhdnywſchi ſo k njemu poča bolofnję: „Mój ſyno, ſy moju wutrobu taſ hluboſo ranił, ſo drje móžu na to wumrjecž. Mój ſyno, ty njeſy wjazh tón, kiž ſy byl!“

„Maczi“, ſawoľa ſyn bolofnję hnuty, „lubuju tebję bóle hač mohł to prajicž!“

„Moje džęczo“, praji macž hiſchcže ſrudniſcho, „twoja luboſcz mi njedobaha; pſchetož njelubujęch džę wjazh naſcheho Ebóžnika Žeſuſa Rchryſtuſa! Hlej, męſto, hdžež ty hewal pſchi mni w Božim domje ſydaſche, je nětko — přoſdne, a to rani moju wutrobu!“

„Maczi“, wotmolwi ſyn, hižom ſ wurafom, kiž potornemu džęſczu njepſchiteji, „to mi njeſmęſch ſa ſto męcz; hlej, naſch nan je čęſczęny a wužiwa dowęru po žylym męſcže, a tola njęhodži ženje kęſchi abo k ſpowjedži! A čžemu dha ſu po tajſim mi kęſche a žyrtej trębne? Čžinju to runje taſ kaž nan!“

To bęſche maczeri doſcz; njewotmolwi žaneho ſłowa, wopuſchczi ſyna a podawſchi ſo hnydom k ſwojemu mandželſkem u jemu rjefny: „Čacz dotal tebi hiſchcže žanych poroſow čžinila njeſchym twojeje liwkoſcže a nabožneje njerody dla; dženſ paſ dyrbju to čžinicž, hač runje je mi čęžko. Čanjerodženje winowatoſczow twojeho ſwędomnja je mi wutrobu mojeho džęſcža wozuſbniło „Čžinju to runje taſ kaž nan“, taſle je mi runje naju ſyn wotmolwił! D ſo chyzł ſo Bóh nad tobu a mojim ſynom ſmilicž!“

Kaž wótrny njecz řęſachu tele ſłowa mužej do wutroby, čžim bóle, doſelž ſwoju mandželſku, kotrejež runjecza njęnajęſche, ſ wutrobu lubowafche. Někotre wotomiki, a Boža hnada, ſ dołhimi a horžymi modlitwami ſylneje žónſkeje wuproſchena, wobroczi jeho wutrobu. „Bój ſobu!“ praji hluboſo ſrudžęny.

Džęſchitaj wobaj k ſwojemu ſynei, a nan k rjanemu wotroſczazemu mlodžęnzęj taſle řęczęſche: „Če to čęžko a hórko ſa mnje, kiž ſym twój nan, ſo dyrbju ſo tudy pſched ſwojim džęſczom wobſtoržowacz! Čola njęhodži ſo wjazh wrócžicž, ſchtož je ſo ſtalo. Čžyno, jutſje pónđžęſch ſo mnu k ſwojemu ſpowjednikęj, a ja najprijędy wuſnaju ſwoje hręchi!“

A taſ ſo woprawdže ſta. Wot teho dnja knježeſche nabožne ſmyſlenje a węrna pobožnoſcz w tamnej ſwójbje. Pſchetož nan njęſaby ženje tamnych ſłowow ſwojeho ſyna: „Čžinju to runje taſ kaž nan!“ Na nje ſo dopomni, hdyž čžyſche liwkoſcz a njęroda jeho ſažo pſchewſacz, haj, na ſmjertnym ložu hiſchcže ſpomi-

našče na nje, pschetož džakowasche so swojey mandželstej, dokelž bēšče runje wona wina jeha a hynoweho nakasanja.

„Čzinju to runje kaž nan!“ Njesabudžče, staršchi, tehole słowa! Wasche džēczi kedžbujaja na kōžde wasche słowo, na kōždy wasch stutt. Schtož waš čzinič widža abo rēcžecž klyšcha, to waža bebi a čžescža kaž waš kamych. A kotrych čzłowjekow na kōwēcze maja bōle čžescžicž dyžli waš? Schto je jim bližšchi tudy dyžli wy? —

Bože khostanje.

Kranzowske nowiny powjedachu něhdy scžehowazy podawf. Esyn khudeju staršcheju bēšče sbože mēl we swojim džēle a prózowanju, tať so bebi po čžasju wulku fabriku doby. Seho stary nan bēšče we wulkej khudobje a njemēšesche ani khlēba. Wōn proschēsche swojeho hyna wo podpjeru. Tola njedžakny hyn njechasche, haj hańbowasche so swojeho stareho a khudeho nana. Najebacž hušcžischich próstwow njemōžesche nan ničžo dostacž. Sazonje pať wjasaja džēczi k podpjerje swojich staršchich, tehodla nan swojeho hyna wobskorži. Esudnistwo porucži hynej, so dyrbi swojemu nanej kōždolētnje podpjeru dawacž. Tola schto scžini bjesbōžny hyn? So by so winowatošczi wuwinył, wotstupi psched wyšchnosčzu žyle swoje samoženje swojemu nježenjenemu wujej, bratrej swojeho nana. Duž njemōžesche nan, najebacž sudnistwo wuprajenje, ničžo dostacž. Ale schto so sta? Bōrny na to wumrje tōnle wuj nahleje kmjercže bjes testamenta. Tať bu nan tehole njeporadženeho hyna, jako jenicžki bratr semrjeteho, herba fabriki a žyleho samoženja swojeho hyna. Tōn pať bēšče s tajkim spodžiwnyhm wjedženjom Božim, w kotrymž mōžesč khostanje Bože jašnje spōsnacž, na dobo žyle khudy, a dyrbjesche nětko wōn swojeho nana wo podpjeru prošecž. Sašlužik bē bebi hišcže něschto hōršche.

To je něschto sa dorosčenyh hynow a džowki, kotjž husto wjele pjenjes sašlužaja, swojim starym, nusucžerpjazym staršchim pať wot swojich sašluženyh pjenjes k wolōženju jich nusy ničžo njedadža, ale radšcho swoje pjenjesy w korečmach pschecžinja, abo wjele sa njetrēbnu pschnu draštu wudawaja. Mōže so tajkim džēcžom derje hičž? „Ty dyrbiš swojeho nana a swoju macž čžescžicž, potom so tebi derje pōdže.“

Boža pomoz ma wschelake pucže.

(List na Romškich 12, 15.)

Powjedańcžko wot Jana Wjele.

II.

Wutoru wječor.

Čzmicžka bē sawrjela wješ, ale wschē wofna mējachu kōwēzu. Senož w pomiskej khēžy, w kotrejž ta wudowa s džēsčžomaj bydlesche, tam bēchu wofnjeschka čžemne. Hlej, ničto tam dženža njebēsche doma.

Dwē sahrodže dale bē kōwēcžaty statof. Brinkot wot winowych schlēnzow a wješeke hlošy klicžachu s njeho na hibota pońnicžku wješ. Tež na wšy bē wješeke holl. Hlej, to bēšche buncžaty kōwēš. Bōrdanež nan bē jenicžku džowku Demjanež Michalej wudał. Tōn bēšche nadobny młodženž a dospōtnje hōdny, na tajke kōwēlo so ženicž. — Hōlžy a hōlžy hladachu s wofnami do kōwēneje stwy, hlej, wofna sawrjene njebēchu, dokelž bē kōwēarjam čžoplo.

S khwilemi darniwa ruka hladarjam po herbstim waschnju psches wofno stibow tyłanza sticži, a s khwilemi swjese so karan wonjazeho piwa k hladarjam won, a bōrny so wupity s džakami wrōczi.

To bēšche hibot a schukot a schčžebot a nacžahowanje schijow psched kōždym wofnom a w dworje a wofolo doma. A nutska, to hagle bēšche wam hibanza, radosč a wješeke kmēsčf. Wot kušodow bēšche bebi kōwēny dom blidow a stōlžow pschinajał. Te steja tu nětko w dolhich tšjoch rynchach, wōšrjedža najdlēschi rjad.

Widžicže na hornim kōnzu młodeho muža s młoduschkej žonu? Wōn, runjež je wō jstwyje a sa blidom bežzi, je s klobukom na hlowje, wona pať s bortu, a na tej so hōbola kōczane hwēžki. Wōn, čžerstwy a nadobny we swjatocžnej draščje, sejma bebi tōn klobuk se selenym wēncžkom a poda jōn brasčy. Radostnej wocži na hōsczi po blidach scžele, a rucže jej sašo na kčžejatu mandželstu wrōcža. Wona tež we swjatocžnej draščje, a to wot mōdreje židy, we woblicžu rjenišcha rōžow, kōwēczi s pōczžiwēju wōcžkow na wješekech hōsczi a lubeho towaršcha pschichodnyh lēt.

Kōwēarjom bežzi wscho polne: kōwatojo, kōnka a družki a kōwē wujow a čžetow. Ryby a mjašo so nimo. Wschō je tať kōwēžalo, kaž pola knježich, a wscheho je bylo wjazy hacž dosčž.

Mjes tym so kōwēarjom s blidow schlē noscha, so kōwēarjom rjady rospuschecžecž pōcznu. Seni bej sapachnu trubku; drusy so do dwora wōshlōdžicž džēja, a młodži wujkojo maja so do bliska k družkam, bej s nimi pschipiwacž a žorcžiti hracž. —

Widžicže tamle te schthri džēcžaze wōcžka, kiž s khachloweje hele kufolo tam a bej khodža? Čžejej to džēsčzi w želerškich drabicžkach tudy we kōwēnyhm wješekehm domje? To stej kušodnej kōwēče, Wenka a Janf. Hdyž je tať pōdže, čžehodla njespitej doma?

Bōrdanež nan je wschaf bebi tu wudowu macžer do kōwēnyh džēkow na pomoz najal. Hlej, dokelž je něschto lēt knježa horježa byla, ma do teho wustoj a wuschiknej ruzy. A pēkna rošomna njewjesta je ji najecžu rjeka: „Dolhož budže najbōle nušne, wostancže tola a rucžež budže najwjetšcha nušnota nimo, mōžecže hičž. A wo džēsčzi njeje wam starosčje trjeba, so mōhlo so jimaj wo domje kamymaj stysčacž. W tu khwilu njech kōwēitej pola naš w heli. Tať nikomu na pucžu njestej.“

Duž džē tam hladatej w kucžiku bežžo, mjelcžo a kōwētej, dokelž je so jimaj po pschitajni młodeje žony tež s kōwēneho blida dostalo. Hlejče, ta kralowa džensn jeha kōwēka, ta młoda mandželsta wōsmje winowu schlēnzju a pōwēdži wina. —

Mōj luby čžitarjo, njewij mi s hlowu. Čžesč kōwēno prajicž, pať hyn so podrjekl, hdyž wo winje rēcžu, pať so to hwisdy? Čžesč mi trasch rjez: „Njesbny w mēstacžku Kana. Tam wschaf bē wino. Ale tu na wšach na herbstim kōwēku, a wino? To by byl džitw!“ — a tola čži praju: „Haj, wopravodku porjedži wina. Bohaty mēšcžanski wuj njebocžicžkeje macžerje bratr, bēšče jim picžel dobreho pschiwjesł, so bychu na kōwēku nimo piwa a palenža tež hišcže druhi pēkny pitk mēli.

Stanywšchi wona tu nalatu schlēnzju wōsmje a tymaj džēsčžomaj njese a praji: „Wschitžy so namaj pschipili na naju mandželste sbože. Tať tež wōj wupitej na naju strowjo. Bōh wamaj žohnui!“ Mjes tym poblēdna žona do duri stupi. To bē macž, dokelž mōžesche woteńcž, bej po džēsčzi pschindže. Pštnywschi, kaja lubosčž so jimaj tu stawa, wuroni wješeke klyšy. A potom jej sa ruku wsawšchi, woteńdže s nutrym džakom.

(Pschichodnje dale).

Wschelake s bliska a s daloka.

— S radosčju hyn we wuradženju towaršchneho sagonja na khēžorstwowym bejmje klyšcheli, tať je saksa wyschnosčž pschecžiwō herbstem ludej derje smyšlena. W nowym sagonju je postajene, so ma so w našchim wōtžnym kraju w sjawnyh towaršchowyh shromadžijnach jenicžy němška rēcž trjebacž; tola pať sakoń jenotliwym wyschnosčžam domola, sa wēšte padny, hdyž je to hje wscheho stracha, wuwacže pschiswolicž. Sakski knježerstwowy sastupjet so sa to wupraji, so ma saksa wyschnosčž wotpohlad, tole wuwacže ja našch herbsti lud wuzicž, dokelž je dobry, wōtčžinszy smyšleny lud. Duž budže Eserbam dowolene, we swojich shromadžijnach herbstu rēcž nalōžecž.